

nu, at for Folk, som kunne læse og forstaa Dansk, er det ganske overflødigt. Jeg har i det hele den Opfattelse, at naar man udtrykker sig klart og forstandigt i en Lov, ganske som man ellers gør det i Tale og Skrift, er der derved givet tilstrækkelig Vejledning baade for Domstole og Administration til at forstaa, hvad Meningen er. Saa var det ærede Medlem meget betænkelig ved den sidste Bestemmelse om, at Kundgørelsernes Retsvirkning var udelukkende knyttet til deres Bekendtgørelse i Statstidenden, og mente, at det var noget uklart, hvad vi havde tænkt derved. Han spurgte, om vi da samtidig havde afskaffet baade Kirkestævne og — saa vidt jeg hørte det — ogsaa Tinglæsning. Jeg er ikke sikker derpaa, men det var vist Forordningen af 1845, han sigtede til. I ethvert Tilfælde mente han, at det kunde ligge i Bestemmelsen, at man ogsaa afskaffede Tinglæsning ved visse Lejligheder. Men der kan jeg ganske berolige det ærede Medlem. Det er selvfølgelig ikke Meningen. Meningen med denne Bestemmelse, som synes mig ganske klar, er selvfølgelig kun den, at den Retsvirkning, som til Dato har været knyttet til disse Kundgørelseres Indrykning i Berlingske Tidende og Stiftstidender, overføres fremtidig til deres Indrykning i Statstidenden. Men hvis det ærede Medlem eller nogen af hans Meningsfæller har Lyst til at formulere det anderledes, ere Forslagsstillerne selvfølgelig villige til at forhandle derom.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at man endelig ikke af de Ytringer, han var kommen med, maatte tro, at han var en Ven af Privilegier. Det glæder mig, at det ærede Medlem ikke er det. Men naar det ærede Medlem ikke er Ven af Privilegier, synes jeg, han skulde vise dette Sindelag i Gerningen ved at være med til Afskaffelse af Privilegier paa et Omraade, hvor de ere ganske unyttige, ja rent ud skadelige, hvor ingen som helst uden maaske nogle enkelte private Personer have Interesse af, at de bibeholdes, og hvor saavel Regering som Befolkning have Grund til at ønske en ny og anden Ordning.

Poul Rasmusen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, udfægtede en lang Kamp mod mig og hævdede blandt andet med stor Styrke, at jeg var en absolut Modstander af Indførelsen af en Statstidende. Det ærede Medlem maa kun have opfattet enkelte afbrudte Udtalelser af mig og deraf draget denne Slutning. Det er en Fejltagelse. Jeg er ikke nogen Modstander af

en saadan Statstidende, om end jeg med Bestemthed kan sige, at jeg er en Modstander af Forslaget, som det foreligger. Jeg gav mine Grunde derfor, og en af mine væsentligste Grunde var den finansielle Følge, en Lov som denne vilde have. Det ærede Medlem sagde, at han kunde berolige mig i den Retning. Jeg maa svare det ærede Medlem, at jeg føler mig ikke beroliget. I ethvert Tilfælde var den Paastand, det ærede Medlem gjorde gældende, aldeles utilstrækkelig dertil. Det ærede Medlem har nemlig overset, at der hviler en Mængde Forpligtelser paa alle disse saakaldte privilegerede Blade. Der er mange Annoncer, som disse ere forpligtede til at optage gratis. Det ved det ærede Medlem for øvrigt saa inderligt godt. Naar nu Privilegierne falde bort, skulle disse Annoncer betales. Desuden maatte disse privilegerede Blade sandsynligvis Aar efter Aar komme til at svare større og større Afgift. Ved Privilegiernes Inddragelse faldt denne Indtægt bort. Naar saa det ærede Medlem i Forbindelse med den højtærede Indenrigsminister mener, at det skulde blive billigere for Befolkningen, fordi der kun vilde blive Tale om at indrykke Annoncerne i eet Blad i Stedet for som tidligere i to, vil jeg dertil sige, at for det første er det kun en Del af de offentlige Bekendtgørelser, som skulle i to Blade, og dernæst tror jeg ikke, at den Omstændighed, at de nu bekendtgøres i to Blade, vil kunne opveje, hvad det koster at avertere fremtidig alene i Statstidenden, idet Statstidenden neppe vil kunne betale sig, naar der skal være en nogenlunde billig Avertering. At man mir nichts dir nichts skulde kunne gaa hen og forandre gældende Bestemmelser saaledes, at Bekendtgørelser, der tidligere skulde indrykkes 3 Gange, kunne nøjes med at blive indrykkede 1 Gang, maa jeg forholde mig tvivlende over for, jeg tror ikke, at man ved en almindelig Bestemmelse kan gøre det. Dette Forhold vil neppe kunne forandres uden at man nævner alle de enkelte Tilfælde, i hvilke Forandringer skal finde Sted.

Det ærede Medlem sagde, at jeg paa min „Flugt“ — det ærede Medlem mener formodentlig, at jeg har fløjet, for det ærede Medlem har aldrig set mig flygte og vil aldrig komme til at se det, i alt Fald ikke for det Angreb, han har ført — havde talt om, at det ved Afgørelsen af, hvad der skulde meddeles Offentligheden, var nødvendigt at sammenkalde et Ministerraad eller Statsraad. Jeg skal dertil